

๑๐. พระพุทธศาสนาไปสู่ประเทศไทยอังกฤษ ในปัจจุบันครั้งที่ ๒ หรือประมาณ พ.ศ. ๒๔๐๐ เมื่อต้นมา พระพุทธศาสนาเริ่มเป็นที่รู้จักกันในอังกฤษ และบางประเทศในยุโรป โดยผ่านการแปลและการเขียนของนักประชากฎีค่างๆ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ (ค.ศ. ๑๘๒๑) ให้มีการตั้งสมาคมมาตั้งปีกรัน (Pali Text Society) ก่อตั้งสมาคมเพื่อการพิมพ์คัมภีร์พระพุทธศาสนาภาษาบาลีเมื่อครั้งรัตน์พร้อมทั้งคำแปลเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อครั้งแรก

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ พระพุทธศาสนาอังกฤษเริ่มเผยแพร่พระพุทธศาสนาที่เยื่อปาร์ก โดยการยื่นพุกบนดังต้นบุญเป็นครั้งแรก และให้มีการเบื้องร้านขายหนังสือทางพระพุทธศาสนา และในปีนั้นเอง ให้มีการเบ็คต์สมาคมพระพุทธศาสนาในอังกฤษ (The Buddhist Society of England)

๑๑. พระพุทธศาสนาไปสู่ประเทศไทยอังกฤษ ในปี พ.ศ. ๒๕๗๒ (ค.ศ. ๑๙๒๙) ให้มีการเบ็คต์สมาคมต่ายชาบทันห์นั้น ๒๕๗๒

จากหนังสือ *Buddhism by Christmas Humphreys*

ພຣະພູທຂ່າດ້າ (Les Amis du Bouddhisme) ເປັນກຽງ
ແກກໃນປະເທດໄຟຮັງເກສ

๑๒. ພຣະພູທຂ່າດ້າໄປສູ່ປະເທດເຍອຣມນີ້
ເປັນທຳນາເຕີຍຄາຍວ່າໄຟ້ກໍານົດທັກທັກສູ້ານໄວ້ວ່າພຣະພູທຂ່າ
ດ້າໄປສູ່ເຍອຣມນີ້ເນື້ອ ພ.ສ. ອະໄໄ ແຕ່ຕ່າວາທາງພຣະພູທຂ່າ
ດ້າດ້າເຊັ່ນພຣະສູ່ຕຸກແບດເມື່ອກາຍເຍອຣມນີ້ກໍານົດແຕ້ວ ຕ່ວນ
ອກຮັມນົບຢູ່ການຂັ້ນໃນຢູ່ການຂັ້ນ ປະມານວ່າພຣະສູ່ຕຸກໄດ້ແບດ
ເມື່ອກາຍເຍອຣມນີ້ ໃນປະຕາຍກຣີຕົກຄວຣະຊ່າ ๑๙ ຄືດີກັດ
ເຕີຍກົບທຳມາກມບາດີປົກຮັນ ແບດພຣະໄກຣນີ້ມີຢູ່ກາເມື່ອກາຍ
ຢັ້ງກຸ່ມ ໂດຍນາກຜູ້ແທນເຍອຣມນີ້ຮ່າງຈາກທີ່ກໍມະຫຼຸມພຣະ
ດ້າດ້ານີກສົມພັນຫຼັກແໜ່ງໂດກ ເພີ່ງວ່າພຣະພູທຂ່າດ້າໃນເຍອຣມນີ້
ເຈົ້າຢູ່ເນື້ອກົດອັນສົງຄຣາມໄດ້ກຽງທີ່

๑๓. ພຣະພູທຂ່າດ້າໄປສູ່ສຫ່ວົບເມຣິກາ ເນື້ອ
ຊາວົ່ນແຕະຢູ່ປຸ່ນໄປທັກທັກສູ້ານໃນສຫ່ວົບເມຣິກາ ກີ່ໄດ້ນໍາ
ພຣະພູທຂ່າດ້າໄປດ້ວຍ ແຕກນອມເມຣິກແທ້ ຖ້າ ທີ່ປ່າກອງວ່າ
ໄດ້ກໍາຈຳນັ້ນຕໍ່ກົມ ແຕະເມື່ອພູທຂ່າດ້ານີກຜູ້ນີ້ເຕີຍງ ກີ່

พันเอก เอช. เอธ. ออดกอร์ด์ ได้แต่งหนังสือเรียนบุญธรรมิสซานาทางพระพุทธศาสนา (Buddhist Catechism) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๔ (ค.ศ. ๑๙๒๑) มีเนื้อหาที่สอนให้เด็กๆ นับถือความเชื่อในพระพุทธศาสนาเป็นสำคัญ เช่นเดียวกับท่องต้นภาษาบาลี ปกรณ์ประเทศยังกฤษ หนังสือเต็มนกผู้เขียนได้มาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ เป็นฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๔๔ และคงว่าได้รับความสนใจมาก อยู่ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ (ค.ศ. ๑๙๕๓) อนุภาควิจัย ขึ้นมาโปรด พระพุทธศาสนาเป็นกรุงเทพฯ ในสมัยรัชกาลปัจจุบัน คือมาอีกหนึ่ง ก็ใน พ.ศ. ๒๔๗๗ (ค.ศ. ๑๙๔๔) นักปรารถนาญ์แหร์ชาร์ล พอต คาโรล (Paul Carus) ซึ่งถือกันว่าเป็นผู้แต่งหนังสือต่อต่าง ๆ ทางพระพุทธศาสนาที่มีชื่อเดียงมาก ได้ตัดพิมพ์หนังสือชื่อ ชี้ความทอกตัวนี้ เอ. แอด. โรเยอร์ บรรณาธิการหนังสือ โภตเดน โตตต์ ยังเป็นนิตยสารรายเดือนทางพระพุทธศาสนา พิมพ์ออกในพื้นที่เดียวกัน สำหรับเมริกาเป็นผู้ซื้อขายไว้

๑๔. พระพุทธศาสนาไปสู่ประเทศไทยในยุคปัจจุบัน ที่ในปัจจุบันพระพุทธศาสนาได้รับความสนใจ มีความน่าสนใจ นิตยสารที่พิมพ์ออกเผยแพร่บ้าง ในหลายประเทศทาง

ญี่ปุ่น เช่น เนเธอร์แลนด์, เบลเยียม, เดนมาร์ก, สวีเดน,
นอร์เวย์, พินแลนด์, สวิตเซอร์แลนด์ ต่อนไปญี่ปุ่นตาม
ท้องถนน ยังเป็นส่วนใหญ่ไม่เกิน ๒๐-๓๐ ปี แต่คงว่า
ระยะห่างนี้พระพุทธศาสนาเข้าไปตั้งประเทศไทยอยู่ในมากขึ้น
และชนชาติของประเทศไทยยังเป็นผู้ดำเนินการเผยแพร่

๒. ประวัติศาสตร์

พระพุทธเจ้าพระนามเดิม “สิทธัตถะ” เป็นไกรสัของ
พระเจ้าสุกโขทันและพระนางมหาณาญา แห่งกรุงกบิดพัศคุ
นครหลังของแคว้นสักกะ ทางอินเดียภาคเหนือ พระองค์
ประดิษฐ์ “บ้าตุมพน” อันด้วยความคือแทนระหว่างกรุง
กบิดพัศคุและกรุงเทพฯ ซึ่งบ้านบันทึ่งอยู่ในเขตประเทศไทย
เนปัต เรียกว่า “ตุนมินเด”

เมื่อเริ่มแรก ทรงได้รับการศึกษาศิลปวิทยาอย่างที่
เมื่อพระชนมายุ ๑๖ ปี ทรงอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงโยธารา
หรือพมพาแห่งกรุงเทพฯ, เมื่อพระชนม์ ๒๙ ปี ทรงได้
พระไกรสัพระนามว่า “ราหุต”

ในปี ๒๕ แห่งพระชนมายุนนเอง ได้เด็ก้าอองกุง
ผนวชเพื่อแสวงหาการครรซ์สัจาระน เพื่อพ้นจากความ
เด่นชัดอย่างเกิด แต่เพื่อสังส่อนโดยให้ไคครรซ์คาน ครง
แรกครงที่กษชาจากอาหารควบค์ และอุทกควบค์ แต่ไม่ทรง
เห็นด้วย จึงทรงกันกัวและบูบีตหัวยพระองค์เองที่อยู่ ทรง
บ่าเปญเพียรอย่างหนัก ครงแรกครงทดสอบว่าทรงมานพระ
องค์ตามแบบนักบูชาในครงนน ในที่สุดทรงพบว่ามีใช้ทางที่
ถูก จึงทรงผูกฝนมอบรวมทางดี แต่ไคครรซ์เม็นพระลัมมา
ลัมพุทธเจ้าใน ๖ มิตตoma ก็เมื่อพระชนมายุไก ๗๕ ปี ณ
โภนแห่งโนโโพธิ คำบดอุรุเวดาเสนา尼คุน บ้ำดูบันเรียกว่า
คำบดพุทธญา แคล้วพิหารของอนเดี่ย ต่อจากนั้นเด็จไป
แสดงธรรมครงแรกแก่ภิกษุ & รุป ชั่งขอบูชาความพระองค์
และขอรับใช้พระหัวใจทรงบ่าเปญเพียร แต่เมื่อเห็นทรงเดิก
ทรงมานพระกาย ก็เข้าใจว่าทรงทำผิด จึงบีกตัวมาอยู่ที่บ้าน
อิงค์คนะอันเม็นที่ให้อภัยแก่นื้ ไกตักรุ่งพาราณส์ การ
ทรงแสดงธรรมครงแรกหรือที่เรียกว่า ขัมมจักกปปวัตตน-
สุครนนไกผล ก็อภิกษุรุปหนึ่งนามว่า “โภนพัญญา” ได้
คงคาเห็นธรรม ต่อมาอภิกษุอื่นๆ ก็ได้รับการเทศนาสั่งสอน

เมดเค็ต แต่ให้ดูว่าทำให้หนุนรวมหมกกรอบ ครุ่นเคี้ยว
ดึงทรงแต่คง “อนัคติดักษณ์ครา” เพื่อชุดกลยุทธ์เป็น^๔
“อนัคตรา” จะได้กดด้วยความตืออัคตรา หรืออาคมันความแบบ
พระราชณัชช์ กิษชัย & รูปได้ดำเนิร์เจมีพระอยรหันท์ ต้านที่
แต่คงชาร์มจักรในม้าจุบันเรียกว่าสารนาถ อยู่ในแคว้น
อุคตรประเทศของอนเดี้ย

ทรงแต่งชาร์มและบัญญัติพระวินัยประดิษฐ์สุਆพระพุทธศาสนา มีกิจกุํภิญชุ ภิกขุณี่ อุบลราช อุบลศิริกา กิตติมดดาช
ชายหนูงิ้ง และสาวกที่เม่นคอกุหศ์ชายหนูงิ้งมากน้อยเมื่นเจดา
๔๔ มี ก.ได้ปรินิพพาน ณ บ้านไม้ถาวร ใกล้ถ้ำกรุงกุตติหารา ใน
บ้านเรือกวางกุตตินคร ทรงสอนให้กิตติมดดาชาร์มวินัยเมื่น
พระศรีศาสดาแทนพระองค์

พระองค์ไม่สอนศาสนาโดยทั้งพระองค์เป็นดุคุณย์
กถาง แต่ถึงพระธรรมเป็นศูนย์กถาง พระธรรมก็อภิวาน
จริงความถูกความตรง ที่ทรงนำมานำสังต้อน มิได้ทรงนำสังต้อน
ด้วยการเดา แต่ทรงประพฤติปฏิบูชาก็ให้ผลประจักษ์แล้วใน
ความจริงนั้น ๆ นาแต่ด้วยนำมานำสังต้อน

พระองค์ไม่ทรงต้อนรือของเทพบาตรร้างได้ และไม่เรียก
ร้องความการพ้นถือ กตัญกรและทรงว่าผู้บุชาพระองค์ด้วย
วัดดู เช่น ชุมเปียนดอกไม้ ในรื่อวันบุชาด้วยบุชาอย่างยิ่ง
ผู้ให้ประพุทธิกนั้นท่านธรรมะ ผู้นุนแจงสอนว่าบุชาพระองค์ด้วย
บุชาอย่างยิ่ง เมื่อกำเนิดให้เห็นความสำคัญที่ความประ
พฤติปฏิบัติของพุทธศาสนิกชน ก่อต่ออย่างดี ๆ เหตุการณ์
ในพระชนมชัพของพระองค์ก็คือ :—

๑. ประสูตร ก่อนพุทธกาลราช ๔๐ ปี ณ บ้านพิน
ชั่งในบ้านนี้เรียกว่ารุ่มนินเด ตั้งอยู่ในประเทศไทยเนปาล ใน
วันวิสาขบูปุณณ์ มีกือวันพระจันทร์ เกิมดวงแห่งเดือนเวสสนา
(เที่ยงด้วยวันก่อตั้งเดือน ๒ ของไทย)

๒. ตรัสสูตร ก่อนพุทธกาลราช ๔๕ ปี ณ โภนไม้โพธิ
คำนดอธุรูเจตานานิกม ชั่งบ้านนี้เรียกว่าพุทธกาลฯ ตั้งอยู่
ในแคนด้วนพิหารประเทศไทยเดียว ในวันวิสาขบูปุณณ์เช่นเดียว
กับวันประสูตร เมื่อแรกตั้งบ้าน

๑. แสงคงธรรมกรงแวง ในมืทครั้งรุ่นน่อง ห่าง
จากวันครั้งรุ่น ๒ เดือน ณ ป่าอิสปคนะ มีกษายะ ไกตกรุง
พารานซึ่งในบ้านเรียกว่าสารนาถ คงอยู่ในแวง
อุดครประเทศของอินเดีย ในวันอาทิตย์บุญตนมี กีดวัน
พระจันทร์เต็มดวงแห่งเดือนอาทิตย์ (เที่ยงคืนวันก่อตั้ง
เดือน ๘ ของไทย)

๒. ปรินิพาน ก่อนพุทธศักราช ๑ ณ บ้านไม้
สาระไกตกรุงกุตินารา ซึ่งในบ้านเรียกว่ากุตินกร คง
อยู่ในแวงอุดครประเทศของอินเดีย ในวันวิสาขบุญตนมี
เช่นเดียวกับวันประจำตุลแตะครั้งรุ่น เมื่อแต่ค้างนักกัน

๓. ประวัติคัมภีร์คำสนา

คัมภีร์ทางพระพุทธคำสนา นี้เรียกว่าพระไตรนิธิก
ในภาษาไทย หรือเคนนิธิกในภาษาบาลี ไตรเบสดว่าสาม,
นิธิกเบสดว่าคัมภีร์หรือคำรา รวมกันเบสดว่าคัมภีร์หรือ
คำราทรงสาม อาจเบสดว่าอักษรชั่งหนึ่งว่าพระครัวหรือพระราชา
ทรงสามโดยอิมายว่า เป็นที่รวมแห่งคำสอนสามประเภท

ประวัติศาสตร์ความนำ

๑๒๘

ทางพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวกับด้วยคณะกรรมาธิการฯจากสถานใน
กัมพูชาหรือคำราหงสาน ก็เช่น—

๑. วินัยนี้กฎ ว่าด้วยอันดับภิกษุภิกษุณ尼

๒. สุคตันต์นี้กฎ ว่าด้วยพระธรรมเกศนาและกำ
สอนอันๆ ซึ่งมีเรื่องราว เช่น บุคคล สถานที่ เหตุการณ์
ประกอบให้รู้ว่าแต่คงแก่ไกร ที่ไหน และประภากเหตุจะไว

๓. อภิธรรมนี้กฎ ว่าด้วยหลักธรรมด้าน ๆ ไม่นี่
บุคคล สถานที่ เหตุการณ์ประกอบ

พระไครนี้กฎเป็นภาษาบาลี แต่พระพุทธศาสนาฝ่าย
มหายานมีพระไครนี้กฎเป็นภาษาตันตสกฤต ภายหลังได้แปล
เป็นภาษาจีน ญี่ปุ่น และอินเดีย และฉบับตันตสกฤตญาย
ไปเป็นส่วนมาก กองนี้เหติขออยู่เพียงไม่ถึง

พระไครนี้กฎฉบับนี้ของฝ่ายธรรมชาติ ได้พิมพ์ด้วย

อักษรต่าง ๆ ก็อักษรไทย, พม่า, ลังกา, ลาว, กัมพูชา,
โรมา尼, เทวนาครี, รามัญ ถ้าอย่างอักษรเหล่านี้ออก ก็ต้อง
ออกเสียงให้คงกัน ต่อหนอนับอักษรเมือง อักษรต่างๆ
เป็นคัน, นี่แค่ฉบับที่การใช้ในในด้าน ไม่ใช่พิมพ์เป็นเด่น

พระไครนี้ถูกฉบับไทยนี้ และเด่นชุด เมื่อวินัยนี้ถูกฯ
เด่น, ศุคตันคณ์นี้ถูกฯ เด่น, อภิชัมมานี้ถูกฯ เด่น.
ที่สำคัญพัฒนาไว้ และเด่น เพื่อให้ชานานกับประวัติที่ว่า
พระพุทธเจ้าทรงเผยแพร่พระพุทธศาสนา และมี พระไครนี้ถูกฯ
ฉบับของประเทศไทยนั้น ๆ ยากลำบากแต่เด่นไม่เท่ากัน
แค่เนื้อความเท่ากัน

ความเป็นมาแห่งพระไครนี้ถูกก็คงนี้: เดิมพระพุทธเจ้าทรงตั้งสอนอย่างไร พระสาวกที่ใช้อักษรเขียนไว้ และมีการท่องจำคำยี่ ตั้งประกายหลักฐานว่าภิกษุรูปหนึ่งนามว่า โสดะ ถูกกันนะ เดินทางมาหากแก้วันอวันตี่ (ภาคกลาง)
เพื่อเข้าเฝ้าพระบูมพะภาก ณ เชคุนาราม กรุงศรีฯ

๑. พระไครนี้ถูกฉบับสำหรับประชาชนเด่น หน้า ๘๐

แก้วันโภคส (ภาคเหนือ) พระพุทธเจ้าครั้งเดียวให้ภิกษุรูปหนึ่ง ก่อจ่าวธรรมะที่ทรงจำได้ ท่านได้ก่อจ่าวพระศูตร ๗๖ ศูตร ใน อัญชลีกธรรมรัก ตุกคนมีมาก ได้อย่างแม่นยำถูกต้อง พระพุทธเจ้าครั้งเดียวเริ่มยกความทรงจำ แต่ท่องท่านคงจำไว้ เพราะ ตั้งแต่ด้วย อันแสดงว่าการท่องจำคำสอนของพระพุทธเจ้ามี นาແล้าในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่

ในสมัยที่ยังทรงพระชนม์อยู่นั้น ปรากฏว่าพระอานันท์ เมื่อผู้ได้รับยกย่องว่า จำคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าได้มาก อย่างแม่นยำ เมื่อพระพุทธเจ้านิพพานแล้วไม่นานนัก มีการ ทำจังกายนาครรณะ พระอานันท์ได้รับอาราธนาให้เมื่อผู้ ก่อจ่าวธรรมะ พระอุมาตีชั่วได้รับยกย่องจากพระพุทธเจ้า ว่าเมื่อผู้เดิมท่องจำพระวินัย ให้รับอาราธนาให้ก่อจ่าวพระ วินัย พระอุราหันต์ทั้งหลายก็แบ่งหน้าทั้งนั้นท่องจำนำสืบต่อกัน มา ในชั้นแรกปรากฏหลักฐานในวินัยนี้ออก ชั้นก่อจ่าวถึง ประวัติการทำจังกายนาครรณะ ที่๒ เรียกเพียงจังกายนา คือตัวร่วบเบี้ยบหรือร้อยกรองพระธรรมวินัย ไม่เรียกว่าจัง กายนาพระไตรนี祇 แห่งรถกذاคก็จะจำข้อความพระไตรนี祇

ชั่งแต่งขึ้นในรั่นหลังก่อตัวว่า สังคายนาพระไตรนิษฐ์ก็ตั้ง
ครองแรกแล้ว ผู้เขียนดันนิชฐานว่าการเรียกชื่อพระไตรนิษฐ์
มีขึ้นในสมัยสังคายนาครองที่ ๑ ก่อนหน้านั้นเรียกพระชารນ
วินัย

ก่อไปนี้จะแสดงหลักฐานการสังคายนาครองที่ ๑ ชั่ง
เป็นประวัติความเมื่นมาแห่งกัมภีร์พระพุทธศาสนาอย่างเด่นๆ

สังคายนาครองที่ ๑ ทำในอินเดีย ก่อที่ถ้ำสักดิ์
บรรณกุหะ กรุงราชคฤห์แคว้นม坎 ภายหลังพุทธปริ-
นิพพานได้ ๔๐๐ เกี๊ยบ

สังคายนาครองที่ ๒ ทำในอินเดีย ก่อที่วัดกิจาราม
กรุงเวสต์ แคว้นวารซี ภายหลังพุทธปรินิพพานได้ ๕๐๐ ปี

สังคายนาครองที่ ๓ ทำในอินเดีย ก่อที่โถกิจาราม
กรุงป้าอูดบุคุร แคว้นม坎 ภายหลังพุทธปรินิพพาน ๖๗๖
หรือ ๒๐๕ ปี

๑. บางฉบับว่าว่า ๒๐๔ ปีแต่คำข้อเท็จจริงนักก่อตัวเมื่อนี้เสวยราชย์
ของพระเจ้าอิศกมหาราช ตั้นานก่อตัวว่าเสวยราชย์แล้ว ๑๖
หรือ ๑๗ ปี จึงทำสังคายนา

สังคายนาครชั้นที่ ๔ ทำในดังก้า กือที่ถุปาราม
เมืองอนุราษฎร์ ภายหลังพุทธบรินิพพาน ๒๖๙ ปี นักดำเน
ความดักฐานฝ่ายไทย

สังคายนาครชั้นที่ ๕ ทำในดังก้า กือที่อาโถกเตณ
สถาน ณ นครเดชนบท (ไทยเรารี้ยกมตี้ชนบท) ภายหลัง
พุทธบรินิพพาน ๔๗๗ ปี (บางแห่งฐานว่า ๔๕๐ ปี) มีการ
สำคัญรักดงในบ้านเมืองกรุงเทพฯ

สังคายนาครชั้นที่ ๖ ทำในดังก้า กือที่ไหบรารษา^{๔๕๔}
ภายหลังพุทธบรินิพพาน ๘๔๖ ปี ในกรุง南昌การแค่่อรรถ
กถา กือคำอธิบายพระไตรนิจกับนภยามาต์โดยอาศัย
ของเก่าซึ่งเป็นภาษาลังกาด้วย

สังคายนาครชั้นที่ ๗ ทำในดังก้า กือ ณ กาลกัณหา
นคร ภายหลังพุทธบรินิพพาน ๑,๕๘๙ ปี ในกรุงไก่มการ
แต่งหรือแปลตู้ก้า กือคำอธิบายอรรถกถาด้วย

สังคายนาครั้งที่ ๒ ทำในประเทศไทย ก็อ่อนมหานาฬิการามวิหาร เมืองเชียงใหม่ ภายหลังพุทธบูรณะ ๒,๐๖๐ ปี

สังคายนาครั้งที่ ๔ ทำในประเทศไทย ก็อ่อนวัดนิพพานาราม (ก่อนการตั้งกายนาให้พระราชนกานานามใหม่ว่า วัดพระศรีสวางค์ราชาราม ในเมืองนับก่อวัฒนาชาติ) ภายหลังพุทธบูรณะ ๒,๐๗๐ ปี

ที่ก่อตัวนิพพานารามสายพระพุทธศาสนาซึ่งมาตั้งประเทศไทย และปรากฏในหลักฐานฝ่ายไทย ต่อหน้าพม่าดังการให้ทำตั้งกายนาเพิ่มเติมจะไร้อกบัง ขอได้โปรดอ่านหลักฐานใน “กوانธุเร่องพระไตรปิฎก” ในหนังสือพระไตรปิฎกฉบับคำบรรยายของเด่น หน้า ๑ ถึง หน้า ๙๙

๔. ความเกี่ยวข้องและน้อเปรียบเทียบกับศาสนาอื่น
ภัยจะก่อตัวข่าวบวรศาสนาในเมืองนับก่อวัฒนาให้บัง ใจด้วยพระพุทธศาสนา ก็เห็นจะต้องคงไว้ว่าศาสนา เช่น

แพทย์ด้วยกันอย่างสำคัญมาก ด้วยที่ใกล้กันก่อ :—

๑. สอนให้เขียนในเรื่องพระเจ้าธรัพย์โถก หรือเรื่อง
พระเจ้าบุญชุ่มใหญ่ เป็นจุดศูนย์กลางของลัทธิ
ก่อตัวตน ที่ก่อเมื่อเทวนิยมอย่างเดียว กัน

๒. สอนให้คิดขึ้นวรรณะ หรือรังเกียเหี้ย ก
หยามคนเพราะเหคุชาติสกุลแบบเดียว กัน แม้ว่าในระยะหลัง
จะมีรายงานข่าวว่า ศาสตราจารีกษาสานักศึกษาพราหมณ์
หรือเชินศุภุ ให้พยายามคิดเรื่องการคิดขึ้นวรรณะไปบ้างแล้ว

๓. สอนหนักกรรม ก็อกหักตไกหักช่วงให้ร่วงแตกด้วยกัน
แต่ศาสตราจารีสอนหนักในทางอัศคกิจมานุโยก ก็อ
การทรมานตน ด้วยประพุทธศาสตร์สอนทางถ่ายทอด และ
หนักฐานในวรรณคหกทางพระพุทธศาสนา แต่คงว่าศาสตรา
จารีสอนว่า “ภาษาพันธุ์” “ไทยทางภาษา” สำคัญกว่า

๔. อุปราชากสุคร พระไครน์สุกฉบับสำหรับประชาชน เล่ม ๑
หน้า ๑๖๒

“มโนทัณฑ์” “ไทยทางใจ” แต่ทางพระพุทธศาสนาถือว่า ทางใจเป็นกันเก้าเป็นดันทางและเป็นหัวหน้าเป็นประธานแห่งกายวารา ไม่ว่าจะต่อหนึ่งหรือต่อหนึ่งคติ

ส่วนที่สอนค่างกันหรือข้อแตกต่าง ก็คือการสอนเรื่องต่อไปนี้
รับรองเรื่องความมั่น แต่พระพุทธศาสนาสอนปฏิเสธความมั่น
โดยใช้ให้เห็นและเข้าใจในเรื่องความมั่น หรืออันต่อมา และ
พระพุทธศาสนาอนุมิให้ใช้วิธีการทราบคน ก็เรียกว่าอัคค
กิตมณฑุโยคเดย นอกจากนี้การสอนเรื่องในฝ่ายเคร่งครั้ง
นิยมให้นักบูรณะเป็นอย่างไร ส่วนพระพุทธศาสนาปฏิเสธและ
ปรับยานศักดิ์แก่ภิกษุผู้ทำเช่นนั้น บางที่หัดการบ้างอย่างของ
พระพุทธศาสนา ที่รับรองสมบัติบัญญัติของสังคมตาม
สมควรนั้น อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พระพุทธศาสนาแพร่ไปสู่
ประเทศไทย ๗ และถ้ายังเป็นการแข่งขันได้ ส่วนศาสนา
เรื่องมีขอเชกด้วยอีกต่อไป ดังพะภายในประเทศไทยเดี๋ย

ศาสตราจารย์นฤทธิ์สอนคงกับพระพุทธศาสนา ในเรื่องเดียวกันว่าความเชื่อในข้อที่ว่าเมื่อหยุดเวียนวนว่ายังคงมีอยู่

ก็ไปรวมอยู่กับพระพุทธ หรือปรมานัม ส่วนพระพุทธ
ศาสนาสอนว่าต้องดับกิเลส คือความทุกข์หิมะของใจ ไม่
โดยการหดลงเมื่อกัน จึงจะไม่เกี่ยงว่าถอยตายกิจ ที่เรียกว่า
นิพพาน ไม่ใช่ไปอยู่ร่วมกับไกร หรือรวมกับอะไร ตภាព
ของพระนิพพานคือดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกช่องที่ในตัวเริ่ง ไม่อยู่
ในที่ใดแห่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่อยู่
ในที่ใดแห่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๔
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๕
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๖
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๗
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๘
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^๙
โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียว
แต่เป็นทั่วไปทุก處 โดยตัวเริ่ง ไม่ใช่ตัวเริ่งเดียวแต่เป็นทั่วไปทุก處^{๑๐}

พระพุทธศาสนาสอนว่า ความไม่เที่ยงยั่งมีทั้งทางกาย ทางจิต ดังที่ทดสอบให้เราเข้าใจว่าเที่ยง คือตันคดิ ความสั่นต่อ เรื่องผມเก่าหนคนไปผມใหม่อกซันแทน หนังเก่า หนคนไปหนังใหม่อกซันแทน จิตควรเก่าคืบไป จิตควรใหม่ เกิดซันแทน

หรือก่อตัวโดยตัวธรรม ศาสนาที่นับว่ามีผู้บดิษฐ์ หมายอยู่ในโลก ศาสนาคือ กิริยา อิธิตาม และพุทธนั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเดียวที่บูรณะเจ้า แต่สอนว่า ความสำคัญอยู่ที่มนุษย์เรานั้นเอง ถ้ายังไน่คือในธรรมและ อบรมนี้อยู่ให้เกิดแล้ว ก็เป็นกิริยาของคนเองได้ ส่วน ศาสนา กิริยา และศาสนาอิธิตาม เป็นศาสนาสายเทวนิยม กิริยานั้น ก็เชื่อว่ามีพระเจ้าสร้างโลก และเป็นใหญ่ในโลก ค่างกันเพียงว่าศาสนา กิริยา คือพุทธของพระเยซูที่มา บอกเรื่องพระเจ้านั้นจริง ส่วนศาสนาอิธิตามเรื่อยว่าคำพูด ของพระนั้นคือนามบอกเรื่องพระเจ้านั้นจริงกว่า ค่างฝ่าย ค่างไม่เชื่อกับพุทธของศาสนาพุทธภารณ์ฝ่ายที่คนไม่นับถือ

๔. ฐานะในปัจจุบัน

วุฒิในปัจจุบันของพระพุทธศาสนา ก็คือเค้าแห่งความเจริญมากในประเทศไทยทั่วโลก มีพุทธศาสนากล沓อย่างการทางพระพุทธศาสนาเพิ่มมากขึ้นทุกที่ เช่นภายในประเทศไทยอังกฤษ มีโรงเรียนถูกสร้างที่สอนพระพุทธศาสนาทั่วภาคฤดูร้อนและภาคปีนึงตั้ง ๑-๒ แห่งมาหลายแห่งแล้ว ในประเทศไทยยังมีนักศึกษาที่กำลังขยายงานเผยแพร่พระพุทธศาสนาเป็นการใหญ่

พระเกศวินเดี่ยวง รัชกาลปัจจุบันไม่ได้ทรงนับถือพระพุทธ
คำสอนโดย เผรีะพระพุทธภักติท่านได้เตือนด้วย โโคยาชาบุคคล
และอย่างการที่จะดำเนินงานเผยแพร่教え ในม้ากุบันก์ก็ต้องพึ่งพู
ชั่น มั่นหาโพธิสัตว์กัมพรร้อนแห่งสวรรคาในมีองที่ถูกปฏิบัติ
แห่ง มั่ราอินเดียแต่คงหนบเป็นพุทธศาสนาจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฯ
ในม้ากุบันนมาวนวนเพิ่มหนาด้วยต้านคน ความร้ายแรงใน
หนังสือ World Buddhism ว่ามีกว่า ๒๐ ต้านคน

ที่นับว่าเป็นนิมิตแห่งความเจริญ และความเป็นชั้น

หนึ่งอันเดียวกัน ก็คือการมีของกุกขารอดำรงชั้นสำหรับพุทธ
ศิริธรรมิกชนทุกประเทศ เรียกว่า The World Fellowship of
Buddhist หรือ “พุทธศาสนาสัมพันธ์แห่งโลก” ซึ่งมีการ
รวมประชุมกันโดยปกติ ๒ มีเดือนกรกฎาคม การประชุมแต่ละ
ครั้งมีรายงานความเมื่นไปแห่งพระพุทธศาสนาในทุกประเทศ
ให้เพื่อนมนตรีได้ทราบ ทำให้เกิดความกตัญญูร่วมมือ
กัน และหาทางเพื่อความเจริญรุ่งเรืองแห่งพระพุทธศาสนา
โดยส่วนรวม

การศึกษาทางพระพุทธศาสนาเป็นวิชาสำคัญยิ่ง แต่
ตะวันตกนับถือพระพุทธศาสนา ค่างพยายามขยายการ
ศึกษาชนชั้นกลางด้วยความหาดีอย่างด้วย เช่นไทย พม่า ลังกา^๑
กัมพูชา และญี่ปุ่น

ในประเทศไทย พุทธศาสนาแห่งประเทศไทยในพระ
บรมราชูปถัมภ์ แค่ก่อนเป็นสมาคุณเกือบจะเรียกว่าเดียวต่อ
ในบ้านมีการสอนศาสนาในจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายสิบสมาคุณ
ต่อวันบุญพุทธิ์สอนศาสนาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
ซึ่งแต่เดิมมีสมาคุณนี้เฉพาะในจังหวัดพระนคร ในบ้าน

มีร่องรอยการทิ้งของเดียวกัน เกิดขึ้นในจังหวัดต่างๆ อีกด้วยสิบ
สามากมเป็นเดียวกัน

ประเทศถังกา ดำเนินงานได้ผลดีในเรื่องการตัดโรงเรียนพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ในบ้านบุนนี่โรงเรียนประมาณ ๗,๐๐๐ แห่ง และมีเด็กไปเรียนกกว่า ๔๐๐,๐๐๐ คน มีครุศาสตร์สมควรภาคท้องที่การสอนในโรงเรียนพระพุทธศาสนา วันอาทิตย์ เป็นการรับใช้พระพุทธศาสนา ไม่มีรายได้พิเศษ อะไร การขยายการศึกษาทางพระพุทธศาสนาขึ้นสู่ระดับมหาวิทยาลัย นับเป็นความภ้าหน้าอกรัตน์แห่งการศึกษาพระพุทธศาสนาในประเทศไทย

พระเทศาจารย์ต่อไปนั้นเป็นพระเทศาที่กำลังเจริญ
รุ่งเรือง การประดิษฐ์ว่าพระพุทธศาสนาในประเทศไทยนั้น ชั่ง
ตั้งถูกตอกตาบานอยู่กว่า ๆ มี ให้มีนักแฝงเข้ามายังแสวง
บ้ำบุบันน์สำนักงานพะพุทธศาสนาอยู่หลายแห่ง แต่ได้ร่วมกันจัดคัดเบี้ยนหันรื้อสำนักงานพะพุทธศาสนา ทำการขอ

หนังสือรายเดือนพระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษชื่อ “เมตตา” ส่งไปยังประเทศต่างๆ หลายล้านฉบับ

ในໄຕ້ທວນໄດ້ນີ້ການຕົງກຸ່ມພູກຂໍກາສົກຮ່ຽນໃນວິທີຢາດຍັດ
ແລະມາວິທີຢາດຍັດຕ່າງໆ ມີຕາຍແໜ່ງ ນີ້ການເພີຍແຜ່ໄຫ້ກວາມຮູ້
ພະພູກຂໍກາສົກນາແກ່ເຫຊວຊັນນາກອີນກວ່າແຕ່ກ່ອນ ໃນດັ່ງນັ້ນຈະຮູ້
ນາມເດືອນໄໝໄດ້ນີ້ການເງິ່ນງານສົ່ງເສີມພະພູກຂໍກາສົກນາມາອີນ ມີ
ການຄົງໂຮງເຮືອນພະພູກຂໍກາສົກນາວັນຍາທີ່ ແລະກົງກຽມຮົມ
ອື່ນໆ ທ່ວນໃຫ້ຢ່າງຈຳນັກນີ້ນັ້ນຄືພະພູກຂໍກາສົກນາ ໄດ້ເປັນຜູ້
ກໍາເນີນງານຮ່ວມກັບພະກິຄູ້ຂາວຄັງກາ. ມີພະກິຄູ້ໄທບໍລອກ
ໄປດໍາເນີນງານທາງກາສົກນາມັງ

ย้อนมากต่อวัฒนประเทกไทยอีก การจัดคงโรงเรียน
พระพุทธศาสนาawanอาทิตย์กำลังชัยศรีอยู่เรือยๆ โรงเรียน
พระพุทธศาสนาawanอาทิตย์ทันบัวใหญ่ มั่นกิเรียนก่าวพันมี
อยู่เพียง ๖ แห่ง คือโรงเรียนทั้มหาดุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๘๙ คงจะแห่งหนึ่ง มหาวิทยาลัยศรีวิชัยคงจะอีกแห่งหนึ่ง
ส่วนแห่งอื่นก็เรียนน้อยกว่า ๕ แห่งในพระนครและต่าง
จังหวัดอีกด้วย

การศึกษาทางพระพุทธศาสนาในประเทศไทย ชั้นนี้
การต่อเติบโตให้เข้มแข็งด้วยความห่วงใยด้วย ได้จัดทำมาตั้งแต่ปี
พ.ศ. ๒๔๘๘ และ พ.ศ. ๒๕๐๐ ในปัจจุบันมีความก้าวหน้าเรื่อยๆ
ตั้งอยู่ในวัดและวิหาร แต่ละแห่งมีความต่างกัน
ตั้งอยู่ในวัดและวิหาร แต่ละแห่งมีความต่างกัน
บันการศึกษาที่ตั้งต้นการศึกษาในรูปแบบเดียวกัน หรือเรียกว่า
อักษรยังคงไว้ตามหัวใจของพระพุทธศาสนา

สำนักปฏิบัติทางธรรมชาติและนักปูษา หรือเรียกอีก
อย่างหนึ่งว่าสัมภัติและวิชชานา เกิดมีขึ้นหลายแห่ง และ^๔
กำลังขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ประเทศไทยได้พยายามคงบูรณะอันดับต้น
พระพุทธศาสนา ทั้งภาคการศึกษาและการปฏิบัติเมื่อการ
ให้ช่วย แม้จะมีความเป็นไปตามทางการเมืองบ้าง ก็จะ
ไม่กระทบต่อการศึกษา และการปฏิบัติธรรมทางพระ
พุทธศาสนามากนัก

พระพุทธศาสนาในประเทศไทยนี้ปัจจุบัน แม้จะเป็นแบบมหา
ยานและมีหลายนิกาย แต่ก็พบว่ามีรากฐานมั่นคง และมี
มหาวิทยาลัยซึ่งแบ่งต่อไปตามนิกายได้ด้วยชื่อ งานกัน
กว้างและภาคพื้นที่ของเริ่มจากวัดหัวหน้าไปมาก เรื่องนี้เป็น
ความเจริญแบบต้มพันธุ์กัน ก่อตัวก็จากการเคราะห์สูกิจอยุคถ้าห
กรามของปัจจุบันรุ่งเรือง ฐานะของประชาชนที่นับถือพระพุทธ
ศาสนา ซึ่งโดยปกตินับถือทั้งศาสนา Hinayana และพระพุทธ
ศาสนา ก็พัฒนาขึ้น สถาบันทางศาสนา ก็มีความเจริญขึ้น
มาก ก็มีที่น่าตั้งใจคือ พระพุทธศาสนาเป็นนิกายเช่นไร
แห่งนี้ด้วยไปจากปัจจุบันสู่อังกฤษและสหรัฐอเมริกา ให้รับ
ความสนใจจากชาวตะวันตกเป็นพิเศษ

คำว่าพระพุทธศาสนาเป็นห้องเรียนหรือ Zen Buddhism
นั้น มีบางท่านเข้าใจบันกันไปกับศาสนาเชน Jainism ซึ่ง
ความจริงไม่ใช่

คำว่าเชน ย่อมาจากคำว่า เช้นนา ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่ง
เป็นคำเพียงไปจากภาษาบาลีว่า ဓမ្ម หรือภาษาตันสกฤต

รุยาน แบ่งว่า “การเพ่ง” (Meditation) พระโพธิธรรม เป็นสัญญาณพุทธศาสนาที่นิภัยมานจากอินเดียไปสู่ประเทศจีน ในประเทศจีนพระพุทธศาสนาที่นิภัยมานนเรียกชื่อตามภาษาจีนกลางว่า “ฉานจัง” หรือภาษาแต้จิวว่า “เตียงจัง” ก้าวตามในภาษาบ้านดี ฉานในสำเนียงจีนเมื่อไปถึงญี่ปุ่นก็ถูกเปลี่ยนเป็นชื่อเรียกเช่นไป. พระพุทธศาสนาที่นิภัยมาน หรือเช่นนั้นคงนับถือพระพุทธเจ้า มีหลักศีล สมาริ มัชญา และหลักทั้งไปเหมือน ๆ กัน แต่ภาคปฐบดีมีการหนักแน่นในการทำสมาธิ และเพ่งพิจารณาธรรมะให้เกิดมัชญาแบบที่เรียกว่าฉบับนา บางแบบมีการกิคปุฉณาธรรมด้วย

ในมัชญาฉบับนั้นสืบทอดทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษว่าด้วยนิภัยมานมีพิธีกรรมมากหมายหลายเด่น ผู้แต่งหนังสือ Zen Buddhism มังชราญี่ปุ่นและชาวตะวันตก โดยเฉพาะพุทธศาสนาที่กรุงศรีอยุธยา นิการแต่คงปางรูปถูก และการปฏิบัติความแวดล้อมนิภัยมานเป็นประจำอีก ส่วนหนึ่งจากปางรูปถูกการเรืองอัน และจากการปฏิบัติสมาริ ความแบบเดรวาท

พระพุทธศาสนาในเวียดนามได้ ในขณะที่เรียนเรื่อง
นักการเมืองเบี้ยค่านบกน้อยย่างหนักจากประชาชนชินต์ไป
ศึกษาเยือน แต่พวกซึ่งกรองอ่านอาจอยู่ในประเทศนั้น ก่อจลาจล
ก่อประชานาชินต์ และถูกตัดกับพวกพ้องนับถือศาสนาคริสต์
นิกายโรมันคาทอลิก ยอมให้เฉพาะพวกภารมีถือครองศาสนา
และดำเนินการอื่น ๆ ทางศาสนาอย่างเต็ร์ ทั้งที่ผู้คนต้อง^{ห้าม}
ศาสนาไม่เพียง ๆ ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของชาวเวียดนามได้
ถือ ๔๐ ถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์เป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา

ที่ว่าชาวพุทธถูกบังคับก่อ ให้วันวิสาขบูชาของพุทธ
ซึ่งก็คงฉันพัฒน์เรืองตี อันเป็นของทางพระพุทธศาสนาที่ควรทำ
ประเทศ ให้ถูกพวงเก้าห้าน้ำทั้งเมืองโรมันการขออธิค ลังไห
เก็บช้าง เมื่อไม่เสร็จไกรยอยมเก็บ ก็การฉุดกระชากระดงมาดัก
ท่อนหัว ชาวพุทธจึงเกินขอบเขตค้าน พวงเก้าห้าน้ำทั้งเมือง
โรมันการขออธิคก์ประบานอย่างรุนแรง ด้วยการใช้มีนยิงจากรถ
เกราะ เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต ๔ หรือ ๕ คน เหตุการณ์
เกิดในเมืองเวเนция ปี พุทธศก ๒๔๐๖

ชาวพุทธจึงกักกันกันที่ไป มีการเรียกร้องสิทธิเด่นชอบในทางศาสนา และเรียกร้องให้ภายใต้การทำท่องเที่ยวแก่กรอบกรอบของผู้ชาย มีพระองค์และแม่ริ่ำนำจำนวนมากเดินขบวนและออกอาหารประจำ แต่ในที่ตุ่นถึงกับพระธรรมะผู้เม่ารูปหนึ่งซึ่งมีศิษย์มาก ให้ทำพิธีเผาตัวของกลางเนื่องไว้ช่วงตอนเพื่อแสดงให้เห็นว่า นิใช่ประจำทั้งพระเป็นคนหนุ่มเดือดร้อน แม้คนแก่เชิงรุ่นเห็นเหตุการณ์มานานก็ทนอยู่ไม่ได้ เพราะความบันกวนนัดอกบันกวนเฉพาะชาวพุทธ แต่พอกรามันขาดติกท้ายะไรก็ได้อย่างเต็ร ฉะนั้นก็เขียนเรื่องนี้ช่วยอนผ่อนปรนจากประชาชนขึ้นตีบังແดร

อาจมีนไปได้ว่าประชาชนขึ้นตีกับพวณมีความเข้าใจผิดว่าการทำเรื่องนั้น ชื่อว่าไกปฐบตความรักความในกันกัน ไม่เบ็ด กัมภีร์เก่า ที่พระเจ้าตั้งให้ก่ออิพาร์ธรรมแก่บุคคล แต่ดึงการพหังค์การดูของค่าดูนาขัน ก็คือ :-

อาฤาใน (Numbers) บทที่ ๑๑ วัน ๕๐ ถึง ๕๒
ฉบับ Revised Standard Version พิมพ์ ก.ศ. ๑๙๕๓ หน้า

ฉบับไทยของหอพระคริสตธรรมแห่งประเทศไทย พิมพ์
ก.ศ. ๑๘๕๘ หน้า ๒๔๐ เพื่อกาณยุติธรรม ข้าพเจ้าจะไม่
แบดอย แต่จะใช้ฉบับที่หอพระคริสตธรรมแห่งประเทศไทย
แบดๆ คงดี :—

“(๔๐) และพระยะโโซวาระตรัสแก่โนเมเช ที่
รับเดือนเมืองโนอาบ วิมานน้ำยาาระคืนไกลเมือง
อะริโซนนี้ว่า, (๔๑) “จงกล่าวแก่พวกยศราเอลว่า
แก่เขางด้วยคลาอว่า, เมื่อท่านหังคลาย ข้ามแม่น้ำมา
ดึงแผนกนิเมืองคนาอันแล้ว, (๔๒) ห้านหังคลาย
องขันໄลช่าวเมืองนนออกเสีย, และทำลายรูปภาพแห่ง^ช
คลาย, และทำลายรูปหล่อหังคลายของเขา, และทำลาย
ที่สูงหงปวงอันเป็นที่นั้นสการเคารพรูปเสียสัน. (๔๓)
และท่านหังคลายองเอาท์ของช่าวเมืองนนเป็นทุกอย่าง
ห้านอยู่ คัวยว่าเราได้ให้ทั้งแผนกนิเมืองนนเป็นของ
ห้านหังคลาย (๔๔) และจะนั่งที่เมืองนนฉบับลากกัน
บนหอยของครอบครัวหังคลาย, และแก่คนมากก็ให้
หันมาก, และแก่คนน้อยก็ให้หันน้อย. และให้แก่คน

ทั้งปวงตามที่เข้าอันดับถูกตูก. (๔๕) แต่ทว่าถ้าท่านหงษ์หลายในบ้านไม่ช่าวเมืองนั้นออกเสีย, ก็จะเป็นไปว่าคนช่าวเมืองนั้นทอยเหลืออยู่ จะเป็นคุจเสื่อนอยู่ในดินของท่านหงษ์หลาย, และคุจหนามที่เสื่อกแหงสีข้างของท่าน, เนาหงษ์หลายจะวนกวนท่านหงษ์หลายในแผ่นดินนั้น (๔๖) และເບາວະກະທໍາແກ່ທ່ານหงษ์หลาย คุจคั้งเรากົດຈະກະທໍາເຫັນນີ້”

อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ประจำวันศุกร์ที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๐๖ ลงข่าวว่า

“บทหลวงในไทยแสดงความเสียใจกรณีช่าวพุทธในไช่่องถูกรังแก.” ในคำบรรยายข่าวให้ด่าว่า “ไวยดอนหนึ่งว่า “รองอธิบดีกรมการศาสนาซึ่งแจ้งค่อไปว่า ในโอกาสที่ได้ไปร่วมแสดงความไว้อาลัยสันคงปานแห่งกริสต์ศาสนาเมื่อวันที่ ๑๖ นี้ ให้มีบทดงแห่งกริสต์ศาสนาโดยแยกขอถวายรูปมาแสดงความเสียใจในการกระทำดังทั้หน้าแห่งรัฐบาลเดียวคามได้ ซึ่งนับถือกริสต์ศาสนา

ແດະໄກປອີຍຕົກຕ່ອງຮາດພຸກຂອຍຢ່າງໄນ້ມີນໍາຮຽນ ຂຶ່ງບາກທອດ
ໄກກດ້າວວ່າ “ຄາරກະຫ່າຍັງດ້າວນ໌” ເບີນກາຣຄົກຕ່ອ
ຄວາມປະຮັສຈົກຂອງພະຜູ້ເບີນເຈັ້າແໜ້ງຄວິສົດຄາສຳນາ
ອ່າງມາກ ຂາວຄວິສົດຈົງມີຄວາມເສື່ອໃຈໃນກາຣກະຫ່າ
ຄຽງໂຄຍຫວັກນ”

ຈຶ່ງເບີນກາຣແສງກອງຫຼັກສູ່ວ່າ ກາຣເບີ່ຍຕົກຕ່ົນ
ນັບກົນຜູ້ອີຍຄາສຳນາອື່ນນີ້ ມີໃຊ້ກາຣປະຕົງຕົກແໜ້ງພະຜູ້ເບີນ
ເຈົ້າໃນກວິສົດຄາສຳພາ ເມື່ອເຮືອງຂອງເອກະນິກ່າໄປຄາມຄວາມ
ຕົກເທັ້ນຂອງຄົມເອງ

ໃນກາຣພິມພໍ່ໜັງຕົ້ນຕົ້ນ (ພ.ກ. ๒๕๐๗) ແຫ່ງ
ກາຣົ່ວມມືນຜ່ານໄປແດວ ປະຈານາຂົມທີ່ຖືກກໍາຕາຍຮົວໃຈໄປແດວ
ແກ່ສົງກຣາມກຳດັງແຜ່ຂໍ້າຍອໝູ້ກ່ວໄປ ແກ້ໄມ້ເກີຍກັນເຮືອງກາງ
ຄາສຳພາ
